

PETER MAYLE

Hotel
de vinuri

Capitolul 1

Danny Roth lua pe vârfurile degetelor o ultimă doză de cremă hidratantă și continuă să-și maseze capul chel și lucios, în timp ce verifica în oglindă dacă scalpul său rămăsese perfect neted.

Cu ceva timp în urmă, atunci când chelia câștigase bătălia în fața părului, el cochetase cu ideea de a-și face o coadă de cal, cea mai frecventă consolare a unui bărbat care începea să chelească. Soția sa Michelle nu se dovedise însă prea încântată de această soluție.

– Amintește-ți doar, Danny, îi spusese ea, că sub fiecare coadă de cal se află fundul acestuia.

Asta îl convinse în cele din urmă să adopte imaginea unei bile de biliard și, spre satisfacția lui, de atunci se bucura de compania câtorva staruri, a persoanelor din anturajul lor pestriț și a bodyguardzilor acestora.

Începu să-și analizeze în oglindă lobul urechii stângi. Încă nu se hotărâse ce fel de cercel să poarte: un simbol din aur al dolarului sau un dinte de rechin din platină. Oricare ar fi fost potrivit pentru profesia lui, dar nu era sigur că exprima destulă duritate. Era o decizie complicată. Trebuia să mai aștepte.

Plecă din fața oglinzii și intră în dressing ca să-și aleagă costumul potrivit pentru ziua aceea – mai precis pentru întâlnirile din cursul dimineții cu clienții săi, prânzul la Ivy și vizionarea unor înregistrări video programată pentru orele serii. Avea nevoie de o ținută conservatoare, potrivită, de altfel, unui avocat, dar cu un minimum de nonconformism, pentru a nu părea prea formal – la urma urmei, era avocat media pentru impresariat artistic.

Câteva minute mai târziu era îmbrăcat într-un costum gri antracit din cea mai fină lână și o cămașă albă din mătase, descheiată la gât. Purta mocasini marca Gucci și șosete galbene. Își luă de pe noptieră telefonul său BlackBerry și trimise un sărut pe calea aerului în direcția soției sale care încă dormea, apoi coborî repede scările până în bucătăria luxoasă din inox și granit.

Pe bufetul din bucătărie îl așteptau un vas cu cafea proaspătă și trei ziare: *Variety*, *The Hollywood Reporter* și *LA Times*, aduse probabil de menajeră. Soarele era deja sus pe cer, anunțând o nouă zi minunată. Lumea era în ansamblu așa cum trebuia să fie pentru un membru al elitei profesionale din Hollywood. Roth nu s-ar fi putut plânge vreodată de ceea ce-i oferise viața. Avea o soție tânără, blondă, suplă și elegantă; o afacere prosperă; o a doua locuință în New York; o cabană în Aspen; și – casa pe care o considera sediul său central – o impresionantă construcție pe trei niveluri, din oțel și sticlă, o adevărată fortăreață în inima faimosului cartier rezidențial Hollywood Heights. Acesta era locul în care își păstra comorile.

La fel ca mulți dintre contemporanii săi, el acumulasă o serie de accesorii cu adevărat impresionante din punct de vedere social. Era vorba despre diamantele și dulapurile

pline cu hainele scumpe ale soției sale; trei lucrări de Warhol și una de Basquiat expuse pe pereții livingului său, un *Om care merge* al lui Giacometti, pe terasă, și un Mercedes „rândunică“ perfect restaurat, în garaj. Dar avuția lui cea mai de preț – și cauza multor frustrări, dintr-un anumit punct de vedere – era colecția sa de vinuri.

Investise mulți ani și o adevărată avere ca să acumuleze toată această colecție, astfel încât crama lui Roth – după cum îl asigura chiar Jean-Luc, propriul consultant în materie de vinuri – ajunsese una dintre cele mai valoroase crame particulare de prin partea locului. Poate chiar cea mai valoroasă, având în vedere vinurile roșii produse în California și o selecție generoasă dintre cele mai rafinate vinuri albe de Burgundia care erau depozitate acolo. Roth mai avea și trei lăzi de Chateau d'Yquem din '75. Dar bijuteria coroanei pentru această valoroasă colecție – și pe bună dreptate, motivul mândriei sale – erau cele cinci sute de sticle de *premier cru*¹ claret² de Bordeaux. Nu numai că acestea reprezentau vinuri de primă mână, dar erau și foarte vechi. Vinuri rafinate precum Lafite Rothschild din '53, Latour din '61, Margaux din '83, Figeac din '82 sau Pétrus din '70 erau depozitate în crama care se afla chiar sub casa lui, fiind păstrate în condiții speciale, la o temperatură de 12–14° și umiditate de 80%. Roth continua să achiziționeze din când în când vinuri – mai ales când oferta era deosebită –, dar rareori obișnuia să ia sus, în locuință, câte o sticlă. Faptul că *poseda* o asemenea comoară era de ajuns pentru el. Sau, cel puțin, fusese de ajuns până de curând.

¹ Cultură excelentă (n.tr.)

² Vin roșu (n.tr.)

În ultimele săptămâni însă, entuziasmul lui Roth în fața colecției sale de vinuri scumpe scăzuse considerabil. Problema era că, exceptând câteva suflete privilegiate, nimeni nu văzuse vreodată sticlele de Latour, Margaux și Pétrus, iar cei care reușiseră asta adesea nu erau prea impresionați.

De exemplu, cu o seară în urmă, un cuplu din Malibu beneficiase de o favoare excepțională. Cei doi făcuseră un tur al cramei pentru a vedea vinoteca în valoare de trei milioane de dolari și nici nu binevoiseră să-și scoată ochelarii de soare. Mai rău chiar, aceștia refuzaseră apoi un excelent Opus One pentru cină și ceruseră în schimb ceai cu gheață. Nici urmă de apreciere sau respect. Era una dintre acele seri care l-ar fi putut face să plângă pe un colecționar de vinuri cu adevărat pasionat.

Roth clătină din cap ca să-și alunge aceste gânduri su-părătoare. Se opri în drum spre garaj ca să admire pri-veliștea: spre vest – cartierul Beverly Hills, spre est – Thai Town și Little Armenia, iar spre sud – o întindere vastă și avioanele de mărimea unor jucării care aterizau și plecau de pe Aeroportul Internațional din Los Angeles.

Poate că nu era cea mai încântătoare panoramă – mai ales din cauza smogului –, dar cu siguranță era o priveliște de la înălțime, spectaculoasă și costisitoare. Mai presus de toate însă era priveliștea *lui*. „A mea, în întregime a mea“, își spunea el din când în când, în special atunci când privea noaptea luminile din vale care alcătuiau un covor strălucitor întins pe kilometri întregi.

Intră cu oarecare dificultate în Mercedesul său și se așeză comod pe scaunul din față, inhalând cu plăcere parfumul tapiteriei din piele atât de bine întreținute și al ornamentelor

lăcuite din lemn de nuc. Modelul acela de Mercedes era unul dintre cele mai cunoscute; o mașină clasică grozavă, care ieșise pe piața autoturismelor înainte chiar și de apariția primelor recipiente din plastic pentru băuturi, iar Rafael, paznicul mexican, avea grijă de ea mai ceva ca de o piesă de muzeu.

Roth ieși încet cu mașina din garaj și porni către biroul său de pe bulevardul Wilshire, în timp ce gândurile îi zbu-rau înapoi la pivnița cu vinuri și la cei doi idioți din Malibu pe care nu-i agrease niciodată. De aici nu mai era decât un pas până la o cugetare mai filosofică privitoare la bucuriile aduse de posesiuni. Roth trebuia să admită că aprecierile – chiar și invidia – celorlalți erau cruciale pentru satisfacția sa personală. Și totuși – se întreba el adesea –, ce satisfacție putea fi aceea de a avea în posesie lucruri atât de râvnite de alții dacă nimeni nu le vedea? Era ca și cum și-ar fi ținut soția cea tânără și blondă închisă departe de privirile publi-cului sau ca și cum și-ar fi condamnat Mercedesul la o viață de detenție, încuiat în garaj. Dar asta se întâmpla acum, de fapt. Păstra unele dintre cele mai fine vinuri din lume – o colecție în valoare de milioane de dolari – într-o cramă în care nu intrau mai mult de șase vizitatori pe an.

Până să ajungă la clădirea cu geamuri din sticlă colo-rată care adăpostea biroul său, Roth apucase să tragă două concluzii: prima, că frământarea aceasta inutilă era doar pentru cei slabi – și a doua: colecția sa de vinuri merita o audiență mai mare.

Ieși din lift și pași spre biroul său de pe colț, pregătin-du-se sufletește pentru a da ochii – ca în fiecare zi, de altfel – cu secretara lui, Cecilia Volpé. În mod categoric, aceasta nu era tocmai o persoană eficientă. Oricum, nu era deloc

potrivită pentru postul pe care-l ocupa. Pronunția ei era lamentabilă, uita adesea să-i transmită lucruri importante, fără a mai pune la socoteală atitudinea ei disprețuitoare și arogantă față de majoritatea clienților lui Roth. Dar, desigur, Roth se consola cu alte atuuri ale ei.

Cecilia avea cele mai grozave picioare – lungi și bronzate – și o rezervă inepuizabilă de pantofi cu toc de peste zece centimetri. În plus, era singura fiică a lui Myron Volpé, actualul cap al dinastiei Volpé, care preluase cele mai importante afaceri din industria filmului cu două generații în urmă și se bucura de o influență considerabilă în spatele scenei. Așa cum susținea cu mândrie Cecilia, familia Volpé avea în Hollywood un statut de familie regală.

Prin urmare, Roth nu avea încotro și o tolera datorită relațiilor ei, în ciuda numeroaselor convorbiri telefonice personale din timpul programului, a deselor pauze pentru refacerea machiajului și a pronunției îngrozitoare.

Cât despre îndatoririle Ceciliei – pentru care serviciul era doar un lucru cu care-și umplea timpul dintre întâlnirile amoroase –, acestea se reduceau la foarte puțin. Era de ajuns să arate bine și să se ocupe de clienții care veneau la biroul lui Roth: locul care-i asigura un anturaj acceptabil fără prea multă bătaie de cap (Cecilia avea la rândul ei un asistent personal care se ocupa de toate detaliile plictisitoare, dar esențiale). Din când în când, catadicsea să răspundă la telefon pentru a stabili sau confirma întâlnirile cu toate celebritățile de pe lista clienților lui Roth.

Divergențele dintre Roth și Cecilia nu erau grave, limitându-se de obicei la câte un schimb însufletit de replici la începutul fiecărei zile de lucru cu agendă încărcată. La fel se întâmpla și în această dimineață.

– Uite, i se adresa Roth în timp ce verificau primul nume trecut în agendă, e un cunoscut actor de televiziune care a revenit după mai mulți ani pe marile ecrane. Știu că nu se numără printre favoriții tăi, dar nu o să mori dacă vei fi drăguță cu el. Nu vreau decât să-i zâmbești, atâta tot.

Cecilia își dădu ochii peste cap și se cutremură.

– Nu-ți cer să exagerezi cu amabilitățile. Vreau doar să fii drăguță cu el. Care-i problema în fond? Ce ai cu el?

– Îmi spune „scumpo“ și încearcă mereu să-mi pună mâna pe fund.

Roth nu putea să-l condamne pentru asta. De fapt, și el simțise de câteva ori acest imbold.

– Ce vrei, entuziasm tineresc, îl scuza el. E vesel și plin de viață, ca un adolescent.

– Danny, îl apostrofă ea dându-și din nou ochii peste cap. A *recunoscut* că are șaiszeci și doi de ani.

– Bine, bine, nu mai insist. E de-ajuns să afișezi o politețe glacială. Acum, ascultă... am un proiect la care ai putea să mă ajuți, ceva legat de stilul de viață al celebrităților. Cred că ar trebui să profit de moment.

Sprâncenele pensate ale Ceciliei, perfect arcuite, se ridicară întrebător.

– Despre care celebritate e vorba?

Roth continuă să vorbească de parcă n-ar fi auzit-o.

– Știi că am o colecție fabuloasă de vinuri, nu? O privi pe Cecilia, așteptând în van o schimbare, un freamat, cel mai mic semn de apreciere, în locul indiferenței dure care se citea pe fața acesteia. Ei bine, continuă el, e vorba depre mine. Sunt pregătit să acord un interviu în exclusivitate în pivnița mea de vinuri jurnalistului potrivit. Iată punctul meu de vedere: eu nu sunt doar o mașinărie de bani. Sunt,

de asemenea, un *connoisseur*, un tip cu gusturi rafinate, care apreciază toate aceste lucruri deosebite: locul de producere, vechimea vinului, recolte, regiunea Bordeaux, detaliile astea de finețe specific franțuzești. Tu ce crezi?

Cecilia ridică din umeri.

– Tu și sute de alți pasionați de vinuri rare. LA este plin de astfel de ciudați.

Roth clătină supărat din cap.

– Vad că nu înțelegei nimic. Colecția mea e unică. Vorbesc despre vinuri roșii de Bordeaux, soiuri de primă mână... am mai mult de cinci sute de sticle cu astfel de vinuri vechi. Facu o pauză pentru efect, apoi continua: Vinoteca mea valorează pe puțin trei milioane de dolari.

„Trei milioane de dolari“ era un concept pe care Cecilia îl înțelegea foarte bine.

– Grozav, spuse ea. M-am lămurit acum.

– Mă gândesc la un interviu în exclusivitate pentru *LA Times*. Cunoști pe cineva de la *LA Times*?

Cecilia rămase pe gânduri câteva clipe studiindu-și unghiile.

– Da, pe patroni. Mai bine spus, taticu' îi cunoaște pe patroni. Cred că îi poate ruga să trimită pe cineva care să se ocupe de povestea asta.

Roth zâmbi satisfăcut și se lăsă comod pe spătarul scaunului, admirându-și șosetele galbene.

– Minunat! remarcă el. Atunci așa rămâne.

Interviul rămăsese stabilit pentru dimineața zilei de sâmbătă, iar căminul lui Roth fusese special pregătit pentru întâlnire. Michelle avea să joace rolul de amfitrioană grațioasă

la începutul interviului și, pentru cine ar fi crezut-o, cel de soție adesea neglijată din cauza minunatei colecții de vinuri. Rafael fusese instruit să tundă cu meticulozitate bougainvillea cu flori violet care acoperea zidul terasei. Mercedesul, strălucitor după ultima ceruire, fusese lăsat – ca din întâmplare – pe platforma de parcare. Jos, în cramă, un concert pentru pian al lui Mozart se revărsa discret din difuzoarele camuflate în nișele întunecoase. Dovezi ale bogăției, gustului și rafinamentului erau peste tot. Roth se gândise chiar să deschidă special una dintre prețioasele sale sticle cu vin pentru această ocazie, dar analiză ideea mai bine și ajunsese la concluzia că nu putea să facă acest sacrificiu. Jurnalistul și fotograful trebuiau să se mulțumească doar cu șampania Krug care fusese pusă la răcit într-o frapiерă de cristal plină cu gheață, pe masa din cramă.

Sosirea celor de la *LA Times* fu anunțată de gardianul de la poartă printr-un apel telefonic. Michelle și Roth își ocupară pozițiile în capul scărilor de la intrare, privind mașina care înainta pe aleea de acces auto din fața casei. Cei doi așteptară până ce jurnaliștii se dădură jos din mașină înainte de a catadicsi să coboare treptele cu o atitudine solemnă și plină de noblete.

– Domnule Roth? Doamnă Roth? Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc! Un bărbat solid, îmbrăcat într-un sacou subțire din pânză, se apropie cu mâna întinsă. Mă numesc Philip Evans, iar acest fotograf ambulant – făcu un semn din cap către un tânăr încărcat cu echipament foto și video – este David Griffin. El face fotografiile. Eu scriu textul. Evans se răsuci pe călcâie privind spre sud. Uau! Aveți o panoramă pe cîste.

Roth făcu un gest cu mâna – ca și cum privești nu era mai nimic – apoi spuse:

– Așteptați să-mi vedeți crama.

Michelle aruncă o privire la ceas.

– Danny, știi că am de dat telefoanele acelea. Te las cu băieții, dar trebuie să-mi promiteți că-mi păstrați și mie un pahar cu șampanie.

Cu aceste cuvinte, le aruncă un zâmbet și, fluturându-și ușurel mâna în semn de rămas-bun, femeia se întoarse în casă. Roth îi conduse pe cei doi în cramă și, în timp ce fotograful se lupta cu cablurile, luminile și reflectoarele echipamentului video, interviul începu.

Evans era un reporter de modă veche, în sensul că prefera să prezinte cât mai fidel realitatea bazându-se pe fapte concrete în loc să facă speculații, astfel că trecu aproape o oră în care Roth îi povestea începuturile sale în afaceri: primii ani ca avocat media, prima întâlnire cu vinurile fine, pasiunea sa pentru sortimentele de vinuri vechi și investițiile în pivnița transformată într-o cramă perfectă din punct de vedere tehnic.

În fundal, distingându-se de acordurile discrete ale muzicii de pian, se auzeau din când în când clicurile și bâzâitul aparatului foto atunci când fotograful mai trăgea câte un cadru.

Roth, care-și făcuse o carieră vorbind în numele clienților săi, se dovedi încântat să vorbească de această dată despre sine în fața unui ascultător atât de fidel. Atât de încântat, încât abia atunci când Evans îl întreba ceva despre șampania din vinotecă își aduse aminte să desfacă Krugul pe care îl lăsase la rece. După un pahar sau două de șampanie,

asa cum era de așteptat, discuția deveni mult mai relaxată și mai puțin discretă.

– Spuneți-mi, domule Roth zise Evans. Știu că dumneavoastră colecționați de plăcere aceste vinuri minunate, dar ați fost vreodată tentat să le vindeți? Mă refer la faptul că ați investit o adevărată avere în această cramă.

– Să vedem, replică Roth, privind cu mândrie rastelele pentru sticle și cutiile din lemn stivuite cu grijă pe rafturi. Să luăm de exemplu acest Latour din '61, care se vinde cu 100 000 de dolari până la 120 000 de dolari cutia. Acest Margaux din '83 valorează 10 000 de dolari, iar sticla de Pétrus din '70 – ei bine, vorbim de cifre cu mai multe zerouri. Cred că acesta face vreo 30 000 de dolari, dacă vă vine să credeți. Ori de câte ori e consumată o sticlă de vin din această recoltă, valoarea sortimentului crește și mai mult –, proporțional și cu calitatea de excepție a vinului. Raritatea unui soi mărește prețul. Roth umplu din nou paharele celor doi, studiind spirala fină de bule care se ridicau la suprafață. Dar răspunsul la întrebarea dumatăle este nu. Nu am fost tentat niciodată să vând. Schiță un zâmbet, apoi continuă: Pentru mine, vinurile sunt asemenea unei colecții de artă. Artă lichidă.

– În mare, la cât estimați această colecție de vinuri? întrebă Evans.

– În momentul de față? Numai vinul de Bordeaux valorează în jur de trei milioane. Cifra se va mări cu timpul. Cum v-am mai spus, raritatea vinului îi mărește prețul.

Fotograful, care își epuizase toate opțiunile creative fotografiind sticlele cu vin și rafturile cramei, se apropie de Roth cu un exonomometru în mână, ca să verifice lumina.